

Vychází 13.08.2005

Číslo 6

Ročník XIII.

PANNO MARIA NANEBEVZATÁ - PATRONKA NAŠÍ FARNOSTI, ORODUJ ZA NÁS A NAŠI VLAST

Poutní zamyšlení otce Jiřího

Milí farníci. Mnoho lidí každý rok putuje do různých mariánských chrámů, aby tam načerpali posilu a útěchu. Je to jistě chvályhodné, ale domnívám se, že jádro správného vztahu k Panně Marii je v něčem jiném. Evangelista Jan to vyjadřuje slovy „Od té chvíle ji onen učedník vzal k sobě“. Nejde tak o nějakou jednotlivou pouť nebo modlitbu, ale o životní styl, ve kterém Marii bereme k sobě, kdy se stává normální součástí našeho života. Kdy se jejíma očima na svět díváme a jejím srdcem ho hodnotíme. Od takové zbožnosti se dá oprávněně očekávat nejen dobrý život plný milosrdenství, zájmu o druhého a ochotné pomoci, ale i to, čemu říkáme „dobré srdce“. Hlavním výsledkem Mariiny přítomnosti nakonec bude i naše „nanebevzetí“, tedy vstup do šťastné věčnosti. A to je, oč tu běží.

o. Jiří

DUCHOVNÍ CVIČENÍ PODLE SVATÉHO IGNÁCE – VELEHRAD 17. – 23. 7. 2005

Pán nám dopřál milostivý čas, který jsme mohli strávit v Jeho blízkosti, ponoření do ticha a modlitby. Před Pána jsme předstoupili se svojí ubohostí a nedokonalostí, ale s vírou a důvěrou v Jeho lásku a nekonečné milosrdenství.

Pod duchovním vedením otce Jiřího jsme si dávali do pořádku své vztahy k Bohu, k sobě, ale i ke svým bližním. Pomáhaly nám k tomu přednášky, osobní modlitba – rozjímání, meditace, duchovní rozhovor, svátost smíření, mše svatá a v neposlední řadě také páteční celonoční adorace, která nám umožnila opravdu „zajet na hlubinu“ a kontemlovat Kristovu tvář.

Nás dvacet zábřevických farníků opouštělo Velehrad s novým nadšením a pevným předsevzetím změnit svůj život a vydávat opravdivé svědectví o Kristově lásce.

Pán ať rozmnoží dobré dílo, které v nás začal!

Naše poděkování a vděčnost patří otci Jiřímu a všem, kteří na nás mysleli ve svých modlitbách. Bůh Vám žehnej!

Maruška – sr. Eva

O smyslu Farní rady

Část článku z farního časopisu VOJTÍK, informačního listu duchovní správy
u sv. Vojtěcha v Praze – Dejvicích.

Namnoze se ve farním společenství rodí nápady a aktivity, které jsou hodny zřetele a podpory a které mohou obohatit celé společenství. Jen je potřeba o nich vědět. A právě to je jeden z důležitých úkolů členů rady – být lidem nablízku, slyšet jejich hlas, pozorovat, co se ve společenství odehrává, a reagovat na to. Dnes ve Svatovojtěšské radě pracujeme na dlouhodobém pastoračním plánu. To je naprosto nový přístup, který umožňuje co nejširší zapojení co nejrozmanitějších aktivit. Nutno podotknout, že pastorační aktivity zdaleka nemusejí být jen náboženské. V plánu se pracuje i s pojmy sport, kultura, společenské akce. Rada také svému předsedovi - pastýři - podává zpětnou vazbu. A přestože mnohokrát došlo i na názorové střety, většinou jsem je nevnímal jako bojiště. Vždy jsme se dopracovali k řešení... Rada rozhodně není úřad, ale přesto se ze schůzí píšou zápisy. To aby radní věděli, co mají dělat, a vy, abyste byli o činnosti rady průběžně informováni.

Vít Grec (redakčně kráceno)

POZNÁMKY Z FARNÍCH RAD ZÁBRDOVICKÉ FARNOST V KVĚTNU A ČERVNU 2005

Na květnové schůzi informoval o. Jiří Rous o návštěvě pana Velena z Montrealu, který přislíbil, že zaplatí sponzorsky polovinu ceny za opravu fasády farní budovy. Ta se bude konat pravděpodobně v příštím roce. * Dále informoval přítomné o vývoji připravovaných oprav ve farním kostele. Stále se nedá říci, kdy začnou, nicméně je připraveno řešení, kde se budou v období prací konat bohoslužby. Ve všední dny v 18.00 hod. v suterénní místnosti fary, o nedělích pak v obvyklých termínech ve farním sále. * Členka Rady Ing. Pavla Oujezdská podala zprávu o konferenci „Farnost – místo pro každého?“ * Bylo rozhodnuto, že pomocí sbírky budou doplněny finanční prostředky, které umožní farní mládeži účastnit se v srpnu 2005 Světového setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem pořádané papežem Benediktem XVI.* Na schůzi byla zveřejněna informace, že se opět rozjíždí farní webová stránka, jejíž elektronická adresa je:

www.fara-zabrdovice.networks.cz.

Na ní jsou kromě jiných důležitých a zajímavých informací zveřejňována i čísla Života zábrdovické farnosti. Správci adresy uvítají od farníků jakékoliv příspěvky a náměty, které mohou autoři předat o. Rousovi, aby stránky byly ještě bohatší. Červnová schůze se konala v sobotu 18.6. Také tuto zahájil o. Rous aktuálními informacemi, z nichž první byla radostná. Za rekvírovaný zvon z kostela Nanebevzaté Panny Marie za války, poskytl Česko-německý fond náhradu ve výši 680 Eur.(což v přepočtu znamená přibližně 20.400 Kč). * Na pořadu byla i zpráva, že pro administrativní průtahy nelze zatím stanovit termín zahájení oprav v našem kostele. Diskuse se točila o tom jak informovat občasně návštěvníky o tom, že se během oprav budou konat bohoslužby na faře, jak již bylo rozhodnuto v květnu. * V letním období nebudou sobotní ranní bohoslužby a nebude se ani konat páteční adorace před vystavenou Eucharistií v 17.00 hodin. Večerní mše svatá bude v obvyklém termínu. * Po zvážení všech pro a proti bylo rozhodnuto, konat poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie již v neděli 14. srpna 2005. Po ní bude na zahradě, eventuálně ve farním sále farní slavnost. * 17 mladých farníků odjede pod duchovním vedením o. Jana Hanáka do Německa již 11. srpna. 16. srpna se v Kolíně setká se sv. otcem Benediktem

XVI. Díky sponzorskému daru a sbírce v kostele je tato pouť finančně zajištěna. * Plánovaná podzimní farní pouť do Slavonic se bude konat v sobotu 1. října 2005. Cena stanovena na 200 Kč. Podrobnosti budou zveřejněny v září. * Další schůze FR se bude konat v sobotu 10. září 2005 v 19.00 hodin. * Na závěr se účastníci schůze FR účastnili krátké adorace před vystavenou Eucharistií ve farní kapli.

Slavonice - poutní místo Eucharistie

Na Dačicku, v západní části Chráněné oblasti Podyjí, leží městečko Slavonice. Během totalitního období bylo pro bezprostřední blízkost hranice s Rakouskem nepřístupným pásmem, bez možnosti jej turisticky navštívit. Původní německé obyvatelstvo bylo po 2. světové válce vysídleno, pohraniční stráž se udržování jedinečné městské středověké architektury pochopitelně nevěnovala. Teprve po Listopadu 1989 bylo příhraničí zpřístupněno a stavební obnovou ožily i Slavonice. Dnes patří jejich renesanční náměstí s rozmanitými štíty domů mezi nejhezčí v jihovýchodní části Čech. Slavonice byly původně malou osadou, patřícím pánům z Hradce. Když se později rozrostly a staly se vsí s právem trhu, rozhodl král Přemysl Otakar II. roku 1277, pro jejich strategickou polohu u zemské hranice, povýšit Slavonice na město a opevnit je. Vedle farního kostela na náměstí, zasvěceného Nanebevzetí Panny Marie, založeného v první polovině XIV. století a filiálního kostela svatého Jana Křtitele zhruba z téhož období, je v letošním roce pozornost věřících návštěvníků města zaměřena především na slavonický kostel Božího Těla, připomínaný již od XIII. století. Jde pravděpodobně o nejstarší svatyni zasvěcenou úctě k Eucharistii na našem území. Vzniku kostela Božího Těla předcházelo v roce 1279 vyloupení slavonického farního kostela. Kromě jiných sakrálních předmětů byla ukradena i monstrance s Eucharistií. Na věřící padl z tohoto znesvěcení velký smutek. Tělo Páně bylo pak nalezeno jedním pastýřem v hromadě kamení, z nichž šlehaly plamenné jazyky. Eucharistie byla v radostném průvodu přenášena do farního kostela. Při průchodu městskou branou, však ke zděšení přítomných, Tělo Páně náhle zmizelo a znovu bylo nalezeno na hromadě kamení. Podle zbožné legendy se zmizení opakovalo třikrát. Obyvatelé považovali tyto události za znamení, vystavět na místě nálezu kostel zasvěcený úctě k Božímu Tělu. Ke stavbě jednoduchého menšího kostela přistoupili s nadšením ihned a tak mohla být svatyně, zasvěcena úctě k Nejsvětější svátosti, již následujícího roku 1280 posvěcena. Přešla léta. Za husických válek byl kostelík roku 1423 vypálen, ale již o čtrnáct roků později obnoven. Kněžiště bylo zaklenuto tehdy rozšířenou gotickou klenbou. Nezůstalo jen u této úpravy. Ještě ve druhé polovině XV. století došlo péčí donátora Jindřicha IV. z Hradce, k celkové přestavbě kostela na dvoulodní svatyni dle rožmberského stavebního slohu. K vysvěcení gotického chrámu došlo roku 1491. Další stavební přístavy byly provedeny za baroka, před rokem 1677. V XIX. století (1820) byla na jižní straně postavena Loretánská kaple. Hlavní oltář byl vyzdoben obrazem Korunování Panny Marie. Za pozornost stojí i rokokový poutní oltář Božího Těla. Po druhé světové válce postihl i Slavonice úpadek náboženského života. Následujících čtyřicet roků v pohraničí vykonalo své. Kostel Božího Těla jakoby upadl v zapomnění. Po listopadu 1989 se v něm bohoslužby konají pouze v létě a to jedenkrát za měsíc. K jistému oživení bohoslužeb došlo letos, v Roce eucharistie, kdy brněnský biskup otec Vojtěch Cikrle udělil poutníkům, kteří kostel Božího Těla ve Slavonicích navštíví, možnost získat plnomocné odpustky. Přípomínka 785. výročí posvěcení této svatyně se bude konat v neděli 2. října 2005. Zábrdovická farnost se na pouť do Slavonic chystá v sobotu 1. října 2005.

Z rozličných pramenů VáM

Významné svátky, slavnosti a výročí v příštím období

20. srpna Brněnský sídelní diecézní biskup ThLic. Vojtěch Cikrle bude slavit 59. narozeniny
22. srpna Památka Panny Marie Královny
26. srpna Výročí úmrtí patera Martina Středy (roku 1649)
27. srpna 95. výročí narození Matky Terezy z Kalkaty, vl. jménem Agnes Gonxha Bejaxhin
28. srpna Poutní slavnost v kostele svatého Augustina
29. srpna Památka Umučení svatého Jana Křtitele
1. září Svátek svatého Jiljí – začátek nového školního roku
2. září roku 1347 byl arcibiskupem Arnoštem z Pardubic u sv. Víta v Praze korunován císař Karel IV. českým králem
5. září Roku 1948 zemřel 2. president ČSR Dr. Eduard Beneš
Roku 1997 zemřela ve věku 87 let v Kalkatě ct. Matka Tereza
8. září Svátek Narození Panny Marie – poutní slavnost na Vranově
12. září Svátek Jména Panny Marie – poutní slavnost ve Křtinách
14. září Svátek Povýšení svatého kříže
Roku 1886 se narodil Jan Masaryk, syn TGM, min.zahraničí ČSR
Roku 1937 zemřel v Lánech Tomáš Garigue Masaryk, 1. prezident Československé republiky
15. září Památka Panny Marie Bolestné – poutní slavnost ve Sloupu
23. září Památka svatého Pia z Pietrelciny (+ 1968 v S. G. Rotondo)
28. září Slavnost sv.Václava - Státní svátek ČR - Den české státnosti
1. října Památka svaté Terezie od Dítěte Ježíše, učitelky církve
2. října Svatých Andělů strážných
4. října Památka sv. Františka z Assisi
5. října Roku 1936 se narodil Václav Havel, 1. president České republiky
7. října Slavnost Panny Marie Růžencové
11. října Roku 1962 zahájil papež Jan XXIII. 2. Vatikánský koncil

Dne 15. ČERVENCE 2005 se na zasloužilém odpočinku dožila osmdesáti let
MARIE TURČÍKOVÁ, bývalá farní hospodyně v Brně - Zábřovicích.

VYSTOUPENÍ LUČEC – VNUČEC

V neděli 26. června od 16ti hodin se ve farním sále konalo vystoupení naší velmi dobře známé vynikající skupiny LUČEC – VNUČEC, které neslo název: „Z věnce pod čepec“. Zazněly zde lidové písničky z Horácka, Šumperska a Brněnska zaměřené především na ženění a vdávání. Písňe: „Až já budu velká, bude ze mě selka“ zněly od Aničky Ujezdské velmi krásně, ale zároveň i komicky, když si představíme, že si malá Anička namlouvá ženicha. Ani Janek nezůstal se svým talentem pozadu. Jeho prsty klouzaly po niněře, jakoby se s ní narodil. A také jsme se v písni: „Jedna dvě tři čtyři pět, cos to Janku, cos to sněd?“ mohli dozvědět, co všechno se do Janka při obědě vleze. Nesmíme opomenout ani Jakuba a jeho skvělý flétnový doprovod. Představil nám zobcovou flétnu sopránovou, altovou i sopraninovou. Myslím, že jeho výkon byl opravdu chvályhodný. Pásmo písni bylo prokládáno komentáři paní Košíkové a citacemi z knihy Mileny Lenderové: „K hříchu i k modlitbě“, pojednávající o životě žen v 18. a 19. století. Celé odpoledne bylo uzavíráno natřikrát, protože se manželé Košíkovi nemohli dohodnout, kdy bude vystoupení konec. Publikum bylo samozřejmě nadšeno, neboť nemuselo samo žadonit o přídavek. Už se těším, čím nás LUČEC - VNUČEC překvapí příště.

Bar

MASKÁČE V LURDECH

O letošních Velikonocích pokřtil vojenský kaplan o. Jakub dva studenty střední Vojenské školy v Moravské Třebové, kteří se pro vstup do katechumenátu rozhodli loni na vojenské pouti v Lurdech. S touto zajímavou a radostnou informací v myslí jsem letos připravoval již po deváté účast našich lidí v zeleném na setkání vojáků, jejich rodin i veteránů u Panny Marie v Lurdech. Nebo lépe řečeno, u Panny Marie a v mnoha hospůdkách či barech v Lurdech. Jsem si totiž jist, že Lurdy nemají po celý rok ve svém mohutném proudu poutníků tak roztodivnou skupinu, jakou vždy v květnu vytvoří více jak 10.000 vojáků v uniformách. Skupinu v drtivé většině mladých lidí – v současné době je ale nutno říci, že nejen mužů, ale i velkého množství žen – kteří přijíždějí, aby zažili a spoluvytvářeli v plné síle extrémy, které Lurdy nabízejí. Neskutečně kýčovitý trh devocionálií a nádob na lurdskou vodu. Hlučný a bujarý noční život při sklenkách dobrého vína, hrdé a potleskem odměněné pochodování za státní vlajkou v doprovodu vyšňořené vojenské muziky, intenzivní projevy pověry při osahávání stěn lurdské jeskyně, ale také setkání s lidským utrpením a lidskou ochotou sloužit nemocným, s nefalšovanou hlubokou důvěrou v Boha, tichou a vytrvalou modlitbou před vystavenou Eucharistií. A do toho všeho přijíždějí čeští vojáci. Z velké části lidé, u kterých o prakticky žité víře nemůže být řeč. Přijíždějí plni očekávání a odjíždějí téměř všichni nadšeni a osloveni ne světským, ale duchovním rozměrem tohoto místa. Musím přiznat, že lidsky moc nechápu, jak je to možné, ale je to tak. Letos jsem to zažil již po deváté. Bohu díky! Maria, Tobě taky.

o. Tomáš Holub (Podplukovník duchovní služby ČA.- Přetištěno z VOJTÍKA)

Vzpomínám si, že jako malé dítě jsem často přemýšlela o tom, jak je možné, aby ptáci věděli, kam mají letět na přezimování a na jaře se znovu navracet na stejná místa. Jak je možné, aby vše bylo dokonale řízeno...

Když člověk dospěje, má pocit, že všechno chápe. Ve škole ho učí, jak vznikl svět, že na všechno jednou lidé přijdou svým rozumem. A proto je stále více hrdý na to, že již ví, jakou má každý živý tvor svoji roli na světě a stále si myslíme, že jsme chytrí... a svobodní!

Mladí věříme tomu, že naší hlavní činností je založit rodinu, že máme tak splnit svoji úlohu, že rozmnožíme své potomstvo a potom očekáváme od svých dětí vděk za to, co jsme pro ně v dobré víře vykonali.

Později zjišťujeme, že jen málokterý z našich potomků má v dnešní době čas a sílu na to, aby se mohl věnovat svým rodičům. A tak se stává, že se v pokročilém věku často cítíme smutnými, zatrpklými a opuštěnými... Ale je to správné? Není lepší se nelítovat a najít si nové zájmy, které nás naplní novou silou a nadějí?

Když se dostaneme za polovinu svého života, již víme, že není a nebude všechno tak hezké a jednoduché, jak se nám v dětství zdálo. Je před námi stáří a zjišťujeme, že máme před sebou důležitý

úkol – vyrovnat se se stářím a nemocemi. Klademe si otázku: „Co ještě máme vykonat?“ Po všem tom plahočení se na tomto světě, přicházíme často k zjištění, že jsme věnovali své síly na nedůležité věci a soudný člověk si uvědomuje, že je zbytečné dělat něco, co nevede k lásce a pomoci druhým lidem. Nemusíme se litovat! Nepotřebuje-li nás rodina, stačí se rozhlédnout kolem sebe a určitě najdeme někoho, kdo potřebuje naši pomoc.

Pro mnoho křesťanů, kteří vyrostli bez vlastního přičinění do křesťanské tradice, mnohdy nepřipadá křesťanství přitažlivé, osvobozující hnutí. Jeví se jim spíše jako náboženství, které podřizuje svými příkázáními, sužuje pravidly, řádem a autoritou a nutí lidi stále myslet na smrt... Aspoň tak to mnohdy cítí lidé dneška, naše děti, které nemají zájem o duchovní život, o náboženství. Vidíme však, že právě tito mladí, nevěřící lidé, se také nevyhnou těmto problémům, musí stále zápasit s problémem smrti, a mají to těžší, protože žijí „pod nebem bez Boha“ – ve světě, bez božského pořádku... *Jenom ten, kdo prožil tmu v temnotě, vzdálen od Boha a znovu se vrátil k Bohu – přijal Boží volání, navrátil se jako ztracená ovce, ví a zná ze své zkušenosti, ze svého obrácení, co znamená – „SVOBODA“.*

D.S.

O jednom křesťanském životě

Ve čtvrtek 2. června 2005 se dožila požehnaných devadesátidevítilet spíše již jen starší generaci známá brněnská lékařka – internistka MUDr. Helena Vincentová - Lenzová. Ve třicátých letech minulého století byla českou expertkou ve Světové zdravotnické organizaci v Ženevě. V letech 1929 až 1939 byla členkou Náčelnické rady tělovýchovné organizace Orel a od roku 1929 i členkou Československé strany lidové. Provdala se za mladého vědce přes dřeviny, RNDr. Gustava Vincenta. V době komunistické nesvobody, kdy přišla o svou vlastní ordinaci, navštěvovala řeholní sestry internované v Předklášteří u Tišnova, (tehdy tam vykonávali nucené práce v prasečáku), a poskytovala jim lékařskou péči. V roce 1968 opustili republiku její dva synové: Kardiolog Josef se s rodinou usadil v Holandsku, Jan dostudoval přírodní vědy ve Švýcarsku a oženil se se Švédkou a žije ve Stockholmu. Po čase získal RNDr. Jan Vincent na univerzitě v Upsale za své vědecké práce titul docenta. Pozval rodiče na slavnost jeho udělení. Ti se při té příležitosti zastavili na návštěvě u syna Josefa v Holandsku. Tam však došlo k tragickému neštěstí. Doktor Vincent senior po sražení autem zemřel v nemocnici v náručí svého syna Josefa. Místo radostné

slavnosti udělení docentury, sešla se rodina na pohřbu otce. Letos v září od té doby uplyne třicet let... Paní doktorku ztráta manžela nezlomila. Denně chodila k sestřičkám vincentkám v Králově Poli na mši svatou a ke svatému přijímání. Se svou kondolencí se k ní přihlásil její někdejší kolega ze studií. Byl vdovcem, sám a vážně nemocný. Starouškové se v tichosti vzali a paní doktorka mu svojí obětavostí dosloužila až do jeho smrti. Svou vírou dokázala bývalého spolužáka připravit na generální životní zповěď a tím mu umožnila pokojný křesťanský odchod ze života. Ještě v důchodovém věku ji mnozí dárci krve potkávali na transfuzní stanici v Brně. Dokonce po své sedmdesátce jezdila v letním období do Karlových Varů, aby vystřídala v přijímacích pohovorech s pacienty své kolegy lékaře a tím jim umožňovala vybrat si dovolenou. Dnes žije paní doktorka Vincentová na odpočinku v Domě svaté Alžběty v Žernůvce u Tišnova. Až do loňského podzimu, kdy si způsobila pádem úraz ruky, žila aktivním náboženským i společenským životem, setkávala se pravidelně s přáteli. Když jí někteří přáli při 99tých narozeninách dožít se sta let, odpovídala: „Nebudeme Pána Boha nijak omezovat!"

Vám

(Ne)OBYČEJNÝ PŘÍBĚH 21.

Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu.
Vešel tedy do domu tohoto farizea a posadil se ke stolu.

V tom městě byla žena hříšnice.
Jakmile se dozvěděla, že Ježíš je
u stolu v domě farizeově, přišla
tam za ním.

Kdyby to byl
prorok, musel by
poznat, co to je
za ženu, která se
ho dotýká, že je
to hříšnice

Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale
vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však kropila mé
nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi
mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala
líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona
však vzácným olejem pomazala mé nohy.

Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí
odpuštěny, protože projevila velikou lásku.
Komu se málo odpouští, málo miluje.

Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?

Jsou ti odpuštěny hříchy. Tvá
víra tě zachránila, jdi v pokoj!

Lk 7,36-50